

Το άγγιγμα του Θεού

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο τρόπος με τον οποίο ο Χριστός ανασταίνει το γιο της χήρας γυναίκας στην Ναΐν είναι χαρακτηριστικός της αγάπης που δείχνει ο Θεός για τον άνθρωπο. «Ήψατο της σορού», μας λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. 7, 14). Άγγιξε την σορό του νέου, άγγιξε το σώμα του. Προηγήθηκε το άγγιγμα και ακολούθησε ο λόγος. Ο Χριστός δίνει τη ζωή με όλες τις αισθήσεις. Δεν είναι μία αφ' υψηλού θεώρηση της ανθρώπινης ύπαρξης, αλλά μία πλήρης κοινωνία μαζί της. Και δεν είναι η πρώτη φορά που γίνεται κάτι τέτοιο.

Στην Παλαιά Διαθήκη ο Τριαδικός Θεός δημιουργεί τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσή Του. Στο βιβλίο της Γενέσεως (2,7) ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο (ανθρωποπαθής έκφραση) με χώμα από τη γη και φύσηξε (άλλη ανθρωποπαθής έκφραση) το πρόσωπό του πνοή ζωής. Ενώ για όλα τα άλλα δημιουργήματα ο Θεός «είπε και εγεννήθησαν», για τον άνθρωπο έδωσε τα δικά Του χαρίσματα και αυτό φαίνεται με τη χρήση από τον ιερό συγγραφέα όρων που δηλώνουν την κοινωνία και δια των αισθήσεων. Όταν ο προφήτης Ηλίας ανέστησε το γιο της χήρας στα Σαρεπτά της Σιδωνίας φύσηξε τρεις φορές στα ρουθούνια του παιδιού και κατόπιν ζήτησε από το Θεό να το αναστήσει (Βασιλειών Γ' , 17, 21). Το ίδιο και ο προφήτης Ελισσαίος, όταν ανέστησε τον γιο της Σωμανίτιδος, τον αγκάλιασε πρώτα, και

μετά επέστρεψε το πνεύμα στο σώμα του (Βασιλειών Δ' , 4, 34). Στην Καινή Διαθήκη, στην ανάσταση της κόρης του Ιαείρου, ο Χριστός πρώτα της κράτησε το χέρι και μετά της είπε «η παις, εγείρου» (Λουκ. 8, 54). Μόνο στην ανάσταση του Λαζάρου, ο Χριστός δεν τον άγγιξε, αλλά φώναξε το «Λάζαρε, δεύρο έξω» (Ιωάν. 11, 43). Όμως κι εκεί ο Ιησούς δάκρυσε, πριν προχωρήσει στο θαύμα.

Τι μαρτυρεί αυτό το άγγιγμα του Θεού στον άνθρωπο;

Πρώτα απ' όλα την τελειότητα της ανθρώπινης φύσης του Χριστού, η οποία ενώθηκε με την θεότητα. Ο Χριστός δρα και εκφράζεται, όπως ο κάθε άνθρωπος στην αντίστοιχη περίπτωση. Απλώνει το χέρι Του, αγγίζει, αγκαλιάζει τον συνάνθρωπο, δείχνοντας έτσι ότι δεν ζει το ανθρώπινον φαινομενικά, αλλά πραγματικά.

Κατόπιν, μαρτυρεί την αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο, μία αγάπη που μετέρχεται όλα τα μέσα και τους τρόπους για να εκδηλωθεί. Στην παντοδυναμία Του ο Θεός θα μπορούσε δια του λόγου Του να δώσει στον άνθρωπο τα πάντα. Όμως ο Θεός δεν βλέπει τον άνθρωπο από απόσταση. Τον βλέπει ως οικείο Του, ως εικόνα Του την οποία αγαπά, βλέπει τον άνθρωπο ως φίλο Του. Και αυτή η οικειότητα φανερώνεται με το άγγιγμα.

Όμως ο Χριστός δεν μένει στη συμπάθεια και την οικειότητα. Δεν παρηγορεί απλώς τον άνθρωπο για τον πόνο και τον θάνατο, αλλά τον ανασταίνει. Του δίνει ζωή. Νοηματοδοτεί τον θάνατο, δείχνοντας στον άνθρωπο ότι Εκείνος είναι «η ανάστασις και η ζωή». Ο θάνατος δεν μπορεί να κυριεύσει την ανθρώπινη ύπαρξη, αλλά συντρίβεται μέσα από τη σχέση με το Χριστό. Γιατί ο θάνατος δεν είναι μόνο βιολογικό γεγονός, αλλά κατεξοχήν πνευματικό. Και η σχέση με το Χριστό, το άγγιγμα του Χριστού στον άνθρωπο, η κοινωνία μαζί Του, κάνουν τον άνθρωπο να ξεπερνά τον πνευματικό θάνατο, με την ανάσταση στη ζωή της Εκκλησίας. Αλλά και ο βιολογικός θάνατος θα νικηθεί, με την κοινή ανάσταση όταν έρθει η Δευτέρα Παρουσία.

Ποια είναι η σημασία ενός τέτοιου θαύματος για μας σήμερα;

Χρειάζεται να συνειδητοποιούμε την αξία μας και τον αληθινό μας προορισμό. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος για να ανεβάσει τον καθέναν άνθρωπο στο Θεό. Ο Χριστός προσέλαβε την φύση και τις αισθήσεις μας για να μας «θεοποιήσει». Δεν είμαστε γεννήματα ούτε της τύχης ούτε της ανθρώπινης βούλησης, ούτε βιολογικές απλώς υπάρξεις. Είμαστε εικόνες Θεού, που για τη σωτηρία μας, δηλαδή την πνευματική μας άνοδο, ο Θεός έγινε άνθρωπος.

Σε μια εποχή ατομοκεντρική, καλούμαστε να δείξουμε οικειότητα απέναντι στον συνάνθρωπό μας. Να τον αγγίξουμε όχι μόνο με τις αισθήσεις μας, αλλά καρδιακά. Να μοιραστούμε μαζί του την χαρά και την λύπη του. Και να συνδράμουμε τόσο στις πνευματικές όσο και στις υλικές ανάγκες, όπως κάνει ο Χριστός στον καθέναν από εμάς.

Τέλος, να θυμηθούμε ότι ο θάνατος «ουκέτι κυριεύει» τον άνθρωπο. Ότι υπάρχει η Ανάσταση που νοηματοδοτεί τον χρόνο και τη ζωή μας. Κι αυτό βιώνεται στα

μυστήρια της Εκκλησίας. Στη Θεία Ευχαριστία που δεν είναι απλώς άγγιγμα του Θεού στην ύπαρξή μας, αλλά εγκαταβίωσή Του εντός ημών. Και αυτή η κοινωνία μαζί Του είναι η συνεχής υπόμνηση της αναστάσιμης οδού και του αληθινού νοήματος της ζωής μας.

Η ανάσταση του γιου της χήρας στη Ναΐν είναι προτύπωση και της δικής μας ανάστασης. Μας υπενθυμίζει την αγάπη του Θεού, η οποία εκφράζεται μέσα από το άγγιγμα. Ο Χριστός απλώνει το χέρι Του στον καθέναν από εμάς και μας καλεί να ανταποκριθούμε στην πρόσκλησή Του και μέσα στην Εκκλησία να βρούμε την οδό που υπερβαίνει τον θάνατο.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.gr